

[Ninn-Hansen]

rigspolitiske nævn og i udenrigsudvalget, hvis ministeren ikke kan klare dette selv. Selvfølgelig skal man være fair over for danske firmaer, der er inddraget i en sådan støtte.

Så skal jeg blot sige til ministeren, at jeg var noget forundret over, at ministeren besvarede et spørgsmål i går, og det var heller ikke ganske det spørgsmål, jeg havde stillet. Jeg går ud fra, at ministeren og jeg er enige om, at folketingsalen er det eneste rigtige sted at besvare stillede spørgsmål.

Udenrigsministeren (Christophersen):

Det spørgsmål, hr. Ninn-Hansen har stillet, lyder således:

»Hvad er udenrigsministerens begrundelse for, at regeringen har forladt den hidtidige udenrigspolitiske kurs, hvorefter bistands-hjælp blev suspenderet, når et land var inddraget i krigshandlinger?«, og det spørgsmål skal jeg forsøge at svare på, men det er jo formuleret noget generelt. Ikke desto mindre har jeg forstået på hr. Ninn-Hansen, også på hans begrundelse her, at det især er bistands-samarbejdet med Vietnam, han gerne vil have min vurdering af på baggrund af de seneste begivenheder i Kampuchea.

Derfor vil jeg gerne først understrege, at regeringen naturligvis tager klar afstand fra den militære intervention i Kampuchea, som Vietnam efter alle foreliggende oplysninger har gjort sig skyldig i. Der er ingen tvivl om, at det såkaldte Pol Pot-styre gennem sine brutale krænkelse af fundamentale menneskerettigheder har påført befolkningen i Kampuchea lidelser, men dette retfærdiggør naturligvis ikke en udenlandsk militær intervention, som er i modstrid med FN's pagt og folkeretten i øvrigt.

Magtanvendelse er og forbliver et uacceptabelt middel til opnåelse af politiske mål. Kun ad forhandlingens vej kan der findes en løsning på de uoverensstemmelser, der består i og mellem folkene i dette område. Derfor siger det sig selv, at den danske regering støtter enhver bestræbelse, som udfoldes i FN og andetsteds for at bringe kamphandlingerne til ophør med fuld respekt for de enkelte landes uafhængighed og deres befolkningers ret til at bestemme deres egen fremtid. Jeg synes, der er grund til indledningsvis at sige dette på baggrund af, hvad der er foregået.

Regeringens holdning til, hvordan situationen i Sydøstasien skal påvirke vor bistand, er i nøje overensstemmelse med den politik, der har været ført af en række tidligere regeringer, også i 1971. Danmarks bistand sigter ikke på at støtte en bestemt regering, men derimod på at fremme en befolknings økonomiske og sociale udvikling. Vi har derfor gennem adskillige år, også i 1971, som er den særlige situation, hr. Ninn-Hansen har sigtet til, i alle situationer fulgt det princip, at vi viderefører igangværende bistandsaktiviteter, så længe det er praktisk muligt, dvs. så længe udstyret til projekterne kan bringes frem og dansk bistandspersonel ikke er i fare.

Det var også netop de hensyn, der lå til grund for, at den regering, hr. Ninn-Hansen selv var medlem af, i august 1971 i forbindelse med krigshandlingerne i Pakistan besluttede at fortsætte den danske bistand til projekter, der ikke blev berørt af urolighederne, men at stille udnyttelsen af den del af statslånet til Pakistan, der endnu ikke var kontraheret, i bero.

Danmark må naturligvis, så længe det er praktisk muligt, respektere indgåede aftaler af juridiske grunde, men også fordi det ville være meningsløst at sætte resultaterne af vor hidtidige indsats på spil til skade for de befolkningsgrupper, der skulle nyde godt heraf, og fordi det ville være meningsløst at påføre danske virksomheder, der deltager i bistands-hjælpen, betydelige tab på projekter, der ikke i sig selv har nogen betydning for krigsførelsen.

Jeg kan i øvrigt i den forbindelse erindre om, at vor bistand til den anden part i 1971-konflikten, nemlig Indien, ikke var truet af konflikten, og derfor fortsatte den daværende regering den del af bistanden.

Det er regeringens hensigt at fastholde dette princip for vor bistand i den situation, der nu foreligger omkring Vietnam. Så længe begivenhederne i Kampuchea ikke hindrer gennemførelsen af vore igangværende aktiviteter, vil disse derfor blive fortsat. Det drejer sig først og fremmest om en cementfabrik, der ventes færdiggjort i 1980, samt en sukkerfabrik, som et dansk firma allerede har indgået kontrakt om med de vietnamesiske myndigheder, og som giver anledning til danske leverancer af et meget betydeligt omfang. Disse leverancer vil blive finansieret dels på gavebasis, dels af to danske statslån,